

El llenguatge Tant més que

22/V/1979

Lús de la locució comparativa tant més que no constitueix pas un recurs del llenguatge que tothom tingui adequadament disponible, i observem, així, una certa desorientació a l'hora d'naver d'indicar la correlació existent entre dos temes de l'oració, amb el segon dels quals es fa una afirmació adduïda com a suport per a insistir sobre la raó del que s'afirma en la primera. Aquesta desorientació es resol en algunes ocasions en el calc literal de la locució comparativa del castellà «tanto más cuando que», és a dir, «tant més quant que». Però la locució pròpia del català és simplement tant més que el valor de la qual el Diccionari Fabra explica amb els termes «encara amb més de raó si es té en compte que», sense, però, exemplificar-la.

Aquesta locució, tant més que admet dues solucions o tractaments. En el més usual, s'insereix entre les dues afirmacions entre les quals estableix una relació: Va dir que la seva decisió era irrevocable, tant més, que comptava amb el suport de l'assemblea. L'exposició tan ordenada del seu contingut en fa una obra de gran utilitat; tant més, que no n'existeix cap més de similar actualment a l'abast del públic. En l'altre, d'aplicació més limitada, es fa precedir el primer terme de la comparació pel conjunt tant més i s'estableix l'enllaç per mitjà del mot que: Els estem tant més agraïts que són els únics que se n'han preocupat. Potser, però, fins i tot en aquest cas, fóra preferible la primera solució: Els estem molt agraïts, tant més, que són els únics que se n'han preocupat.

Si la correlació que s'estableix entre els dos termes té un caràcter intensiu, s'usa la locució tant més com més (o tant més... com més). S'ha agafava com una qüestió personal, tant més, com més li retreïent la seva actitud. Era tant més indisciplinat, com més el volien sotmetre a una disciplina. Aquesta locució admet, amb l'altre quantitatiu menys les combinacions següents: tant més com menys, tant menys com més i tant menys com menys

Albert Jané